ஞானபாநு.

VOL - 1. தொகுதி - க. | March 1914. பிரமாதீச௵ பங்குனி௴ | No - 12. பகுதி - 12.

ப்ரணவ ப்ரதாபம்.

ஆர். எஸ். கங்கா ஜடேச சர்மா அவர்களெழுதியது.

அறிவோம் அருள் செறிவோம் தொழில்
புரிவோம் பொருள் விரிவோம். (1)
ஆடுவோம் ஒன்று கூடுவோம் பொருள்
தேடுவோம் உண்மை நாடுவோம். (2)
இருப்போம் துன்பம் பொறுப்போம் சுகம்
வெறுப்போம் மையல் அறுப்போம். (3)
ஈட்டுவோம் மெய்யை நாட்டுவோம் தீதை
ஓட்டுவோம் திறன் காட்டுவோம். (4)
உரைப்போம் உண்மை கரைப்போம் மனம்
அரைப்போம் அன்பை இறைப்போம். (5)
ஊரிலோம் ஒரு பேரிலோம் பெரி
யாரிலோம் பல சீரிலோம். (6)
எதிர்ப்போம் செய்கை அதிர்ப்போம் விதிர்
விதிர்ப்போம் கண்ணீர் உதிர்ப்போம். (7)
ஏற்றுவோம் எங்கும் போற்றுவோம் பறை
சாற்றுவோம் பாவ மாற்றுவோம். (8)
ஐயமற்றோம் பொய்யு மற்றோம் மெய்யைப்
பெற்றோம் நைய லுற்றோம். (9)
ஒறுப்போம் குற்றம் பொறுப்போம் பிறவி
அறுப் போம் கடவுள் உறுப்போம். (10)
ஓங்குவோம் கவலை நீங்குவோம் உலகைத்
தாங்குவோம் கருணை வாங்குவோம். (11)
கண்டோம் கவலை விண்டோம் களி
கொண்டோம் அமு துண்டோம். (12)
கானத்தோம் மிகு ஞானத்தோம் வளர்
வானத்தோம் நல்ல மோனத்தோம். (13)

கெஞ்சோம் ஒன்று மஞ்சோம் நீதி
எஞ்சோம் மிகக் கொஞ்சோம். (14)

கொன்றோம் கொடுமை வென்றோம் மனம்
என்றோம் நிலை நின்றோம். (15)

சகத்துளோம் முத்தர் அகத்துளோம் பக்தர்
இகத்துளோம் சித்தர் முகத்துளோம். (16)

தடுத்துளோம் தீமை படுத்துளோம் தயை
யெடுத்துளோம் சுகங் கொடுத்துளோம். (17)

பொழிவோம் மாரி ஒழிவோம் துன்பம்
ஒழிவோம் பற்றிப் பிழிவோம். (18)

போக்குவோம் இருள் தூக்குவோம் அருள்
ஆக்குவோம் எங்குந் தாக்குவோம். (19)

மண்ணுளோம் உயர் விண்ணுளோம் எங்குங்
கண்ணுளோம் பல வெண்ணுளோம். (20)

வந்துளோம் எங்கும் தந்துளோம் அகம
றிந்துளோம் மனமு வந்துளோம். (21)

வல்லோம் எல்லாம் பொல்லோம் மிக
நல்லோம் பற்றே யில்லோம். (22)

ஆதியோம் பரஞ் சோதியோம் மிகு
நீதியோம் உயர் சாதியோம். (23)

ஆவோம் எங்கும் போவோம் கலை
நாவோம் பிறப் டாவோம். (24)

ஆறுவோம் சினம் கூறுவோம் உண்மை
தேறுவோம் கரை ஏறுவோம். (25)

ஒளியோம் வன்னக் கிளியோம் இன்பக்
களியோம் பல்லே இளியோம். (26)

ஒழிப்போம் பாபம் அழிப்போம் கண்ணை
விழிப்போம் காலை கழிப்போம். (27)

குறிப்பு:—இதில் நூற்றெட்டு முறை ஓம் என்னும் ப்ரணவம் ஒலிப்பதைக் காண்க.

நமது பின்னோக்கம்.

பன்னிரண்டாவது பகுதியாகிய இம்மாதத்துச் சஞ்சிகையுடன் நமது முதலாவது தொகுதி முடிவுறுகின்றது. இப்பொழுது நாம் இந்த ஒருவருஷ காலமாக நடந்துவந்த மார்க்கத்தைச் சிறிது திரும்பிப்பார்ப்போம். நமது "பாநு" வின் சென்றவருஷத்துச் சரித்திரத்தைச் சிறிது ஆராய்ந்துபார்ப்போம். பிராரப்த கர்மாநுசாரமாகச் சிறைவாசம் செய்ய நேர்ந்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சிவம் சிறைவாசத்தைச் சுகவாசமாகக் கழித்து விடுதலையடைந்த பின்னர், அவருடைய "ஜீவஸேவையே சிவஸேவை" என்னும் கொள்கையை எங்கும் பரப்புவதற்கு இப்பத்திரிகை அவருக்கு ஒரு உபகரணமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அரசாட்சியாரும் பத்திரிகையை அங்கீகரித்து அநுமதி கொடுப்பதற்கு முதலில் மிகவும் ஆழ்ந்து ஆலோசித்தனரேனும், பின்னர் அநுகூலமாக உத்தரவு கொடுத்தனர். இவ்வருடம் பிறந்த அன்று "பாநு" வாரத்தில் ஞானபாநு தமிழ் உலகில் உதித்தது. அன்றுமுதல் இன்றுவரையில் மெல்லமெல்ல மேன்மேலும் பிரகாசம் மிகுந்து காலம்தவறாது வெளிவந்து பெருகிவருகின்றது. நாம் இப்பத்திரிகையைத் தொடங்கப்போகின்றோமென்று மற்றப் பத்திரிகைகளின் மூலமாய்ப் பொதுஜனங்களுக்குத் தெரிவித்த வுடனேயே- நமது ஞானபாநு உதயமாவதற்கு முன்னமேயே—நம்மீது அன்பு மிகுந்த எத்தனையோ சகோதரர்கள் நம்மை ஊக்கி யுதவுவதற்குச் சந்தாதாரர்களாகவும் ஆதரிப்போர்களாகவும் முன்வந்தனர். இங்ஙனம் உதவிசெய்யத் தயாராக முன்வந்த பரோபகாரிகளில் முக்கியமாக மயிலாப்பூர் டாக்டர் எம். வி. நஞ்சுண்டராவ் அவர்களுக்கும் சென்னை சட்டசபை அங்கத்தினர்களில் ஒருவரான கௌரவ ஸ்ரீமான். ராவ்பகதூர் பி. கேசவப்பிள்ளை யவர்களுக்கும் நாம் என்றென்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம் இவ்விருவரும் இன்றும் "ஞானபாநு" வின் க்ஷேமாபிவிருத்தியைக்கருதியவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இவ்விருவர்களிடத்தும் நாம் எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கிறதாகக் கூறினோமோ அவ்வளவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் மற்ற நண்பர்களிடத்தும்.

திடச்சித்தமுடைய தேசாபிமானிகளாலும் சமரஸ ஸ்வபாவத்தை வகித்த சாதுக்களாலும் எழுதப் பெற்ற வியாசங்கள்

கதைகள், உபதேசங்கள், கவிகள் முதலியவற்றைத் தன்னகத்துக் கொண்டு நமது பத்திரிகை மாதந்தோறும் குறித்தகாலத்தில் தவறாது பிரசுரமாய் வருகின்றது. ஸ்ரீ சுப்பிரமணியசிவம் சிறையினின்றும் விடுபட்டுக் கையில் ஓர் காசேனும் மூலதனமென்பதில்லாமல் இந்த ஒருவருஷகாலமாக நமது 'பாநு' வை ஒழுங்காக நடத்திவருவதே "பாநு" பொதுஜனங்களால் அபிமானிக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதற்கு ஓர் சான்றாகும்.

ஆயினும் நாம் எதிர்பார்த்த அளவு உதவியை நம் தமிழ்ப் பாஷா சகோதரர்களிடத்தினின்றும் நாம் அடையவில்லையென்று அதிகவிசனத்துடன் அறிவித்துக் கொள்கிறோம். பங்காள தேசத்தில் பத்திரிகைகட்குப் பதினுபிரக் கணக்கான சந்தாதாரர்கள் இருக்கின்றனராம். இத்தென்னாட்டிலோ ஸ்வபாஷாப் பத்திரிகைகட்கு ஆதரவு என்பதேயில்லை. இது மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கது. ஆகையால் நம்சகோதரர்கள் நம்மைப் போதுமான அளவு ஆதரிக்கவில்லை என்று நாம் குறை கூறுவது ஆச்சர்யமன்று. பொதுஜனங்களுக்குள் கல்வியும் அறிவும் இன்னும் அதிகமாகப் பரவவில்லை. அறிவை விருத்திசெய்து அன்பை வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்வதே நமது பத்திரிகையின் நோக்கம். நமது ஜன்ம பூமியாகிய பாரதவருஷமும் பிரபஞ்சமும் முன்னேறிச் செல்வதற்கு வேண்டியவழிகளைச் சீராகச் செப்பனிடவேண்டியதே நமதுவேலை. ரஜோகுணவிசேஷமான ராஜாங்க விஷயங்களில் நாம் தலையிட்டுக் கொள்வதில்லை. நம்மைப் போலவே நாற்றச் சரீரத்தைச் சுமந்து கொண்டு ஈற்றில் ஒருபிடி சாம்பலுக்குக் கூடவகையில்லாமல் அழிந்துபோகின்ற முடிமன்னர்களின் வியவகாரங்களில் நாம் கலந்துகொள்வதில்லை. அழிவுறும் வஸ்துக்கள் நமக்குலட்சியம் அல்ல. அழிவற்ற அநாதிவஸ்துவை அடைதற்கு அழிவுறும் வஸ்துக்கள் சிற்சிலசமயங்களில் ஆரம்பத்தில் அவசிய மாயிருக்கின்றன வாதலால், அவற்றைப்பற்றியுள்ள உண்மைகளை வெளியிடுகின்றோம். சத்தியமும் சாந்தமுமே நமக்கு ராஜாங்கவிஷயங்கள். இவற்றை விருத்திசெய்வதிலும்நிலைநிறுத்துவதிலும் நமக்கு எத்தகையதுன்பங்கள் நேரிட்டபோதிலும் அநுபவிக்கத் தயாராயிருக்கின்றோம். அறிவையும் அன்பையும் அந்நியோந்நியம் உண்டாகும்படி ஜனங்களுக்குள் விசேஷமாகப் பெருக்கி ஒற்றுமை, சத்தியத்தில் மனோதைரியம், திடவைராக்

கியம், சாந்தம், சமபாவனை இவை உண்டாகும்படி நாம்முயற்சித்து வருகிறோம்.

இம் முயற்சியில் நாம் நமது மனச்சாட்சியாகிய ஈஸ்வரனது சந்நிதியில் எது சத்தியமாகத் தோன்றுகிறதோ, அந்த சத்தியத்தை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டு நமது உடல், பொருள், ஆவியாகிய மூன்றையும் தியாகம் செய்திருக்கிறோம். நமக்கு ஒருவரிடத்திலும் வெறுப்பு இல்லை. வெறுப்பும் விரோதமும் ஏற்படுவதற்குக்காரணம் அறியாமையே யொழிய வேறொன்றும் இல்லை. அறிவாகிற பானு அன்பாகிற கிரணங்களை நாலா பக்கங்களிலும் வீசி எல்லாருடைய ஹிருதயங்களிலும் உள்ள இருட்டைத்துரத்தியடித்து நாமரூபங்களைக் கரைத்து எல்லாவற்றையும் ஏகவஸ்துவாக்குகின்றதா? என்பதே நமது கவனத்திற்குரிய கேள்வி.

ஸ்ரீமத் விவேகாந்த ஸ்வாமிகளுடைய அற்புதமான வசனங்களும் ஸ்ரீ பகவத்கீதாநுபவமுமே பாரதபூமியைத் தற்காலத்திய, தாழ்ந்தநிலைமையிலிருந்து உத்கிருஷ்ட நிலைமைக்குக் கொண்டு வருதற்கு உபயோகமானவை யென்று உறுதியாக நம்பி, அவற்றை நாம் நமது "பானு"வில் வற்புறுத்தி வருகின்றோம். வேதாந்த விஷயத்தில் அதிக ருசியில்லாத நமது லௌகீக சகோதரர்களும் சகோதரிகளும் படித்துக் களிக்குமாறு சிறு கதைகளும் சமாச்சாரக் குறிப்புகளும் வெளியிடுகின்றோம்.

நமது "பானு" வின் சென்றவருஷச் சரித்திரத்தைத் திருப்பிப் பார்க்கும் இச்சமயத்தில் இரண்டொரு விஷயத்தைப்பற்றி நாம் கூறவிரும்புகிறோம். சிலர் பத்திரிகையை மாதந்தோறும் தவறாது வாங்கிப்படித்துவிட்டுச் சந்தாத் தொகைக்குப்பத்திரிகை வி. பி. யில் சென்ற பொழுது, தமக்குத் தேவையில்லை யென்று பத்திரிகையைத் திருப்பி விட்டனர் இவர்கள் இப்படிச் செய்ததினால் நமக்கு நேரிட்ட நஷ்டங்கள் அதிகம். இப்படிச் செய்தவர்களில் கொப்பனப்பட்டி எஸ். ராமநாதன் செட்டியார், பங்களூர் டி. எஸ். கிரியப்பா அண்ட் ஸன்ஸ் என்ற இருவருடைய பெயரை மாத்திரம் குறிப்பிடுகின்றோம். ராமநாதன் செட்டியார் நமது பத்திரிகைக்கு மாத்திரம் அல்ல, நம்மிடத்திலிருந்து அவர் வரவழைத்த சில புத்தகங்களுக்கும் நமக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டியவர். பங்களூர்கிரியப்பா

அண்ட்லன்ஸ் கம்பெனியார் நமக்கு இரண்டு மாசத்து விளம்பர விகிதம் கட்டவேண்டியர்கள்; இவர் வி பி. யைத் திருப்பிவிட்டு விட்டார். கடிதம் எழுதினல் பதில் எழுதுவதில்லை. இத்தகைய சந்தாதாரர்களும் விளம்பரக் காரர்களும் நம் தேசத்திலுள்ள வரையில், பத்திரிகைகள் பிரபலமாவதற்கு என்னதடை?

இவ்விதமாக, நமது ஞானபாநு சென்ற ஒரு வருஷ காலமாக நடைபெற்றுவருகின்றது. மகத்துக்கு மகத்தாய் மனதீதமாய் மாயாலீலைகளைப் புரிந்துவருகின்ற மகாசக்தியின் திவ்விய திருவருளால் நமது ஞானபாநுவுக்கு வயது ஒன்று நிரம்பியது. இவ்விதமே, என்றும் சிரஞ்சீவியாய் உலகெங்கும் ஓங்கிப்பிரகாசித்து சமஸ்தகோடி ஜீவராசிகளுக்கும் ஆறுதலை அளித்துத் தேறுதலைக் கொடுத்து மேன்மையடைந்து எப்பொழுதும் நமது ஞானபாநு ஞானகிரணங்களை விரித்து வீசிக்கொண்டிருக்குமாறு நாம்சச்சிதாநந்த சொரூபிணியாகிய சாட்சாத் ஜகதீஸ்வரியின் சரணாரவிந்தங்களில் பணிந்து நிற்கின்றோம்.

சந்தாதாரர்கட்கு அறிக்கை.

இப்பகுதியுடன் நமது ஞானபாநுவுக்கு ஓராண்டு நிறைந்துவிட்டது. சந்தாதாரர்கட்கெல்லாம் நாம் நன்றிசெலுத்துகிறோம். அடுத்த மாதத்திய சஞ்சிகை தொகுதி 2— பகுதி 1 ஆக வெளிவரும். அதற்குள், ஒருவருடத்திய சந்தா தீர்ந்துவிட்ட சந்தாதாரர்கள் அவர்களுடைய மறுவருடத்திய சந்தாத்தொகையை மணியார்டர் செய்து அனுப்பும்படி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறோம். அப்படி மணியார்டர் செய்யத் தவறிவிடுகிற அல்லது மறந்துவிடுகிற சகோதரர்கட்கு அடுத்த மாதத்துச் சஞ்சிகை வி. பி. மூலமாயனுப்பப்படும். சந்தாதாரர்கள் தயைசெய்து வி. பி. யைப் பெற்றுக்கொண்டு முன்போலவே பத்திரிகையை ஆதரிப்பார்களென்று நம்புகிறோம். ஞானபாநுவின் க்ஷேமத்தை நாடியிருக்கும் சந்தாதாரர்களுக்கும் சந்தாதாரர்களின் க்ஷேமத்தை நாடி உழைக்கும் ஞானபாநுவுக்கும் ஈஸன் கிருபை பாலிப்பாராக.

பார்த்தசாரதியே பாரதசாரதி.

(முன் தொடர்ச்சி)

"ஏ, அர்ஜுன! நீ என்னிடத்தில் அன்பு நிறைந்தவன், நீ என்னுடைய தோழன்; ஆதலால் உண்மையையே உரைக்கின்றேன். கவனமாகக் கேட்பாயாக. எவன் கர்மங்களின் பயனில் பற்றில்லாதவனாய், அவற்றைப்பற்றிச் சிறிதும் நினைக்காதவனாய்ச் சதாகாலமும் கர்மங்களைச் செய்துவருகின்றானோ, அவனே முத்தன்; அவனுக்குக் கர்ம பந்தங்களில்லை; கட்டுப்பாடுகளில்லை. எவன் செய்கைகளை யெல்லாம் செய்துகொண்டு செய்கைபற்றுச் சிந்தையற்று இருக்கிறானோ, எவன் 'சும்மாவிருக்கச் சுகம்சுகமென்று' தொழிலற்றுத் துன்பமற்றுச் சுகமாயிருந்துகொண்டு மனோவாக்குக் காயங்களாகிற திரிகரணங்களாலும்எப்பொழுதும் செய்கைகளைச் செய்துவருகின்றானோ அவனே கர்மயோகி. "எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தை பட்டாலும் முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே" என்ற உயர் மொழியே உண்மையாகக்கொண்டு அவனவனுக்குக் கர்ம விதியினால் நேர்ந்திருக்கும் தொழிலைத் தனக்குச் சம்பந்தமற்றுச் செய்துவருகின்றவன் எவனோ, அவனே ஞானி.

"எல்லாவற்றையும் ஏகசொரூபமாகிய பிரஹ்மவஸ்துவாகப் பாவித்து, எத்தொழிலையும் செய்க. வேதாதிகளை யுணர்ந்துள்ள விப்பிரர்களிடத்தும் தரணிக்கெல்லாம் தாய்போன்ற பசுவினிடத்தும் சண்டாளத் தன்மையையுடைய நாயினிடத்திலும் அந்த நாயைச் சமைத்துத் தின்போனிடத்திலும் உண்மையாகிய ஒரே வஸ்துவைப் பார்ப்பாயாக. உனக்கு நீயே பந்து; உனக்கு நீயே பகைவன்; ஏனென்றால் உன்னினும் வேறு வஸ்து இல்லவே யில்லை. நன்மையும் தீமையும் நண்பனும் பகைவனும் ஆகிய எல்லாம் ஒன்றே. ஆதலால் நீ விசாரப்படுதல் தகாது.

"அப்படியே, நான் இதுவரை கூறிவந்த நியாயங்களெல்லாம் உனக்குப் புலப்படாமல், இன்னும் நீ கவலைப்படுவாயானால், உன்னால் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகராய், அணுவுக்கு அணுவாய் மகத்துக்கு மகத்தாய் எங்கெங்கும் எல்லாவற்றிலும் ரூபரகிதனாயும் ரூபசகிதனாயும் ஏகமாய் விளங்குகின்ற என்னுடைய தர்ம சக்கரமானது எனது

இச்சாப் பிரபாவத்தால் எப்பொழுதும் ஒய்வு ஒழிவின்றிச் சுழன்று கொண்டேயிருக்கின்றது. அச்சுழற்சியில் அகப்பட்டுத்தியங்காதவர் எவருமில்லை. மூவர் தேவர் முனிவர்களும் அதில் புட்டு விழிக்கின்றார்கள். நீ இப்பொழுது எதைச் செய்யவிரும்புகிறதில்லையோ, அதை அந்தச் சக்கரச் சுழற்சியின் சக்தியின் பிரபாவத்தால் நீ செய்பவே செய்வாய். சந்தேகம் இல்லை. உண்மையையறியாது, பாதந்திரனாய் அதன் வசத்தகப்பட்டு அலக்கண் உறுவதைப்பார்க்கிலும் உண்மையை உள்ளபடி அறிந்து ஸ்வதந்தரனாய்த் தானே சந்தோஷத்துடன் எதிர்ப்படும் செய்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் மேன்மையே யாகும்.

"தவிர, நீ என்கையிலுள்ள ஆயுதமே. இந்தப் பிரபஞ்ச லீலாவிநோதங்களை யாட்டி நடத்துபவன் நானே, நீ ஒன்றும் செய்வதில்லை. பொறுப்பை யெல்லாம் என்னிற் போட்டுவிடு. என் சந்நிதி மகிமையால், என் சர்வவியாபகத்துவ சாமர்த்தியத்தால், எனது இச்சாமாத்திரத்தால் நீ எக்காரியங்களையும் செய்கிறாய். உனக்கும் அவற்றிற்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை. ஆகையால் ஒன்றுக்கும் யோசனைபண்ணாதே. எடு வில்லை, தொடு அஸ்திரத்தை; இந்த துஷ்டர்களை லோக சம்ரட்சணார்த்தம், தர்மோத்தாரண நிமித்தம் இந்தப் புல்லியர்களைப் பூழ்தி செய்து ஊதிவிடு, எழுந்திரு யுத்தத்திற்கு."

இவ்விதமாகக் கண்ணன் காண்டீபனுக்குக் கர்ச்சனை செய்து இவனுடைய மனத்தைத் தேற்றி உற்சாகம், பயமின்மை, தெளிவு ஆகிய இவற்றை யெல்லாம் மூட்டிவிட்டு "கலங்காத நெஞ்சுடைய ஞானதீர" னாக்கிப்பின் போர்க்களத்தில் தமது பாஞ்சசந்நியத்தை எடுத்து 'பம், பம்' என்று பயங்கரமாக முழக்கிவிட்டார். பாரதயுத்தம் நடந்தது, பாரதபூமி உயர்ந்தது.

சிவம்.

(தொடரும்)

அகஸ்தீன் என்னும் மகாத்மாவின் விண்ணப்பம்.

பிர்மஸ்ரீ வ. வே. சுப்பிரமணியய்யரவர்கள் எழுதியது:

தவனிப்பு. [போனமாதசஞ்சிகையில் வந்த இந்தப் புத்தகத்தின் 1-வது பாகத்தில் ஒரு பிழை இருக்கிறது. அதை நேயர்கள் தயவுசெய்து அடியிற்கண்டவிதம் திருத்திக்கொள்ள வேண்டியது. அதாவது, 227-ம் பக்கத்தில் குறிப்பில் 'ஆ, நின்மடியில்' முதல், குறிப்பு முழுவதும், அதாவது "யாரால் தானும்" வரை, உள்ளதை அடித்துவிடவேண்டியது. தவிர 228-ம் பக்கத்தில் 9-வது 10-வது வரிகளையும் தொடர்ச்சிநோக்கி அடித்து விடவேண்டியது.]

இவ்விதம் துதித்ததில் என்ன பிரமாதமாய்ப் போற்றிவிட்டேன் நின்னை. என் ஈச, என் உயிரே, என்மாசற்ற ஆநந்தமே! நின்னைப்பற்றிப் பேசுபவன் எவன்தான் என்ன சொல்லலாகும்! ஆனால் பேசாதவன் கதி நிர்க்கதியே தானன்றோ? ஏனெனில் மகா கவிகள் கூட நின்னைப்புகழும்போது வெறும் மூங்கையரேயாகிறார்களன்றோ?

ஆ, நின்மடியில் சிசுபோல படுத்து இளைப்பாறமாட்டேனா என்துக்கங்களை மறந்து என் தனிநலமான நின்னை நான் ஆலிங்கனம் செய்யும்பொருட்டு நீ என் இதயத்தில் புகுந்து அதில் ஒரு போதையை ஏற்றமாட்டாயா? எனக்கு நீ என்ன ஆகிறாய்? அதை உரைக்க நின் கருணை எனக்கு அருள் செய்யட்டும். அல்லது நான்தான் நினக்கு என்ன ஆகவேணடும்? என்பக்தியை விரும்புகிறாய். நான்பக்தி செலுத்தாவிடில் சினந்து கொடியதண்டனைகள் விதிக்கிறாய்! ஆனால் நின்பேரில் பக்தியில்லாமலிருப்பது சாதாரணமான துக்கமோ? ஏ பிரபு, என் ஈச, நின்பெருங்கருணையால் எனக்கு உரை, நீ எனக்கு என்ன ஆகிறாய்? "நின் கைவல்யம் நான்" என்று என் ஆத்மாவினுள்புகுந்து கோஷி. என் காது கேட்கச்சொல்லு. இதோ இருக்கிறது என் இதயம்; அதைத்திறந்து "நின்மோக்ஷம் நான்" என்று என் ஆத்மாவினிடம் சொல்லு. அந்த நாதத்தின் திசைநோக்கி ஓடி நின்னை அடைவேன். நின் முகத்தை எனக்கு மறைத்து விடாதே. நான் மாளினும்மாளுக— ஆனால் மாளாமைக்காக—நின் முகத்தை மாத்திரம் நான் தரிசித்து விடவேண்டும்!

எனது உள்ளம் சிறிது—அதைப்பெரிது செய்து நீ வாசம் செய்யயோக்கியமானதாக்கு. அது சீர்குலைந்திருக்கிறது—அதை நீ தான் சீராக்கவேண்டும். அதில் நினக்கு அருவருப்பைத் தரத் தக்க குணங்கள் அனேகம் உள; எனக்குத் தெரியும்; நானே சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அதையார் துலக்குவார்? நின்னைவிட்டால் வேறுயாரிடம் முறையிடுவேன்? பிரபு, என்னுள்ளிருக்கும் பாவங்களினின்றும் என்னை விடுவி. நின் அடிமையைப் பகைவன் வசமாகாமல் காத்தல் செய். என் விசுவாசம் என்னைப் பேசச்செய்கிறது. பிரபு, நினக்குத் தெரியும்: என் அபராதங்களை நானே நின்னிடம் சொல்லிக்கொள்ளவில்லையா? நீயும் என் சித்தத்தினுள்ளே யுள்ள பாவத்தை க்ஷமித்துவிடவில்லையா? ஸத்தியமே உருவான நின்சந்நிதானத்தில் நான் சட்டம் பேசவில்லை. அப்படி செய்தால் என்தலையில் நானே மண்ணைவாரிப்போட்டுக் கொள்வோனாவேன். என்பாதகம் அதன் தொழிலைக் காட்டி நின்னிடமே பொய்சொல்லி விடுமன்றோ? ஆகையால், நின்சந்நிதியில் நான் சட்டம்பேசமாட்டேன். ஏனெனில், பிரபு, நீ குற்றத்தை எண்ணுவ்தானால் யாரால் தாளும்?

ஆயினும், கேவலம் மண்ணும் சாம்பலுமான எனக்கு நின் திருவருள் சந்நிதானத்தில் சிலசங்கதிகள் பேச இடம் கொடு. ஈரிஷைக்குணம் நிறைந்த மனிதனிடமல்ல, நின்னிடமேதான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். ஆகையால் காதுகொடுத்துக்கேள். ஒருவேளை நீயும் என்னை எள்ளுவாய். ஆனல் மறுபடியும் மனம் மாறி என்பேரில் இரங்குவாயன்றோ?

என்பிறப்பைப்பற்றி நான்வேறு என்ன சொல்லமுடியும்? என் ஈசனே, என் பிரபு! இத்தனைதான் சொல்லமாட்டுவேன்: எங்குபார்த்தாலும் சாவாக இருக்கிற இந்த பூலோகத்திற்கு (அல்லது பிரேதலோகமே தானோ அது?) எங்கிருந்து வந்தேனென்று எனக்குத் தெரியாது. நான் ஜனித்த நிமிஷமே நின் கருணை என்னைப்பரிபாலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. எனக்கு நினைவேது, இந்தச் சதையின் தாய்தந்தையர்—யாருடைய சரீரங்களினின்று என்னை நீ ஆக்கினையோ அவர்கள்—சொல்லத்தான் எனக்குத்தெரியும். தாய்ப்பாலின் இன்பம் என்வரவுக்காக காத்திருந்ததுபோல என்னை உடனே அடைந்துவிட்டது. என்தாயாராவது என்தாதியாராவது தங்கள் ஸ்தன்னியங்களை எனக்காக நிரப்பி

வைத்துக் கொள்ளவில்லை. யாருமறியாதபடி சமஸ்த வஸ்துக் களின் வாயிலாகவும் நீ உலகத்துக்கு நின்செல்வங்களை அளித்து வரும் நியமப்படிக்கே, நீயேதான் எனக்கும் அவர்கள் மூலமாக என் உண்டியை அளித்தாய். நீ கொடுத்ததற்குமேலே யாதும் விரும்பாதபடி எனக்கருளினாய்: நீ அளித்ததைக் கரவாமல் எனக் குக் கொடுக்கும்படி என்தாதியருக்கும் நீதான் அருளினாய். ஏனெனில் நின் அருளால் பெருகியபாலை அவர்கள் எனக்கு ஒரு தெய்வீகமான பிரேமையுடன் தந்தார்கள். அவர்கள் எனக்குத் தந்த அந்த நலம் அவர்களுக்கேயும் நலமாக இருந்தது. அதுவும் அவர்களிடமிருந்து வரவில்லை, அவர்கள் வழியாய்த்தான்வந்தது. ஏனெனில், என் ஈச, நின்னிடமிருந்தல்லவோ சகலநலங்களும் வருகின்றன ; என் ஆரோக்கியமும் ஈசன்செயலே. எனக்கு உள் ளும் புறத்து மிருந்து நின் பிரசாதங்களால் எனக்கு நீ அறிவிப் பதிலிருந்துதான் எனக்கு இந்த உண்மைகள் பிற்பட்டுத் தெரிந் தன. அப்பொழுதோ ஸ்தன்னியபானம் செய்வது, உடலுக்குச் சுகம் தருவனவற்றில் பிரீதியடைவது, வருத்தம் தருவனவற் றைக்கண்டு அழுவது, இவற்றைதவிர வேறொன்றும் தெரியாது.

கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் சிரிக்க ஆரம்பித்தேன், முதலில் தூக்கத்திலும் பிறகுவிழிப்பிலும் சிரிக்கலானேன்: இப்படித் தான் நான் செய்ததாகச் சொன்னார்கள், நானும் அதை நம்பினேன். எனக்கே ஞாபகமில்லாவிடினும் மற்றக்குழந்தைகளினிடத்தில் பார்க்கிறோமல்லவா? இப்படி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எனக்கு நினைவுவர ஆரம்பித்தது. என் இஷ்டப்படி நடக்கக் கூடியவர் களைப்பார்க்கும்போது அவர்களிடம் என்மனதிலுள்ளதைச் சொல்லவேணும் என்கிற விருப்பம் வரும்; ஆனால் சொல்ல வராது. ஏனெனில் இச்சை எனக்குள்ளிருந்தது, அவர்கள் எனக் குப்புறம்பே இருந்தார்கள். என்மனதுக்குள் புகுந்து பார்க்கக் கூடியபுலன் அவர்களுக்கில்லை. ஆகையால் என்விருப்பங்களுக் கேற்ப (ஆனால் எத்தனை ஏர்வைக்குறைவு) எனக்கு முடிந்தபடி கைகால்களை ஆட்டியோ கூவியோ சிலசமிக்கினைகள் செய்வேன். நான்கேட்குமவை இன்னதென்று தெரியாததினாலேயோ அல் லது கெட்டவை என்றோ அவர்கள் என்மனதுப்படி நடவா விடில், நான் கேட்கிறது அவர்கள் செய்யாமலிருக்கிறதா என்று எனக்கு அவர்கள் பேரில் கோபம் வந்துவிடும். எனக்கு மூத்த

வர்களானாலென்ன, எனக்கு ஊழியக்காரர்களல்லவானாலென்ன, எனக்கு உடனே அவர்கள்பேரில் ஆவேசம் பிறந்துவிடும். கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக்கி அவர்கள்பேரிலுள்ள கோபத்தைக்காண்பிப்பேன். இப்பால் குழந்தைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து இதுதான் குழந்தைகளின் சுபாவம் என்று அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன். நானும் இப்படித்தான் இருந்திருக்கவேண்டியது என்று அதைக்கண்ணாலே பார்த்த என்தாதியரைக் காட்டிலும் நினைவறியாத குழந்தைகளே எனக்குத் தெளிவாகக் காண்பித்திருக்கின்றன.

என்னுடைய பிள்ளைப்பிராயம் இறந்துபோய் நெடுநாளாகிவிட்டது. ஆனால் நான் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறேன். ஆனால் ஏ, பிரபு, நீயோ என்றும் ஒரேமாதிரிஇருக்கிறாய். நின்னுள் ஒன்றும் இறப்பதில்லை. அண்டபகிரண்டங்களெல்லாம் உண்டாவதற்கு முந்தி, "முன்னே" என்று சொல்லக்கூடிய சகலத்துக்கும் முந்தி, நீ ஸநாதநனாயிருக்கிறாய். ஆக்கப்பட்டசகலத்துக்கும் ஈசனும் பிரபுவும் நீயே. இனித்தான் உண்டாகவேண்டிய சகலவஸ்துக்களினும் மூலகாரணங்களெல்லாம் கூட நின்னுளேயே ஏற்கெனவே நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மாறிமாறிக் கொண்டுவரும் சகலபதார்த்தங்களையும் ஆட்டுகிற சூத்திரக்கயிறுகளும் நின்னுளேயே மாறாமலிருக்கின்றன. நஸ்வரமான, ஜடத்தன்மையுள்ள சமஸ்த பொருள்களின் ஸநாதநமான, சேதனாகாரமான காரணங்கள் நின்னுளேயே அழியாமல் நிற்கின்றன. ஏ, பிரபு, ஏ, கருணாகர, நின் அடிமையான எனக்கு இதைச்சொல்லு, ஏழையாகிற என்மேல் இரங்கி எனக்கு இதை உரை: வேறொரு அவஸ்தை இருந்து இறந்தபிறகு தான் இந்தபாலியாவஸ்தை எனக்கு உண்டாயதோ? அன்னை வயிற்றில் பிண்டமாக இருந்த அவஸ்தை தானோ அதைமுந்தியது? ஏனெனில் நான் கேட்டு மிருக்கிறேன், கர்ப்பிணிகளைப்பார்த்து மிருக்கிறேன். என் ஈச, என் ஆநந்தமே, இன்னும் உரை, அந்த அவஸ்தைக்குமுன் வேறெங்கேயேனும் அல்லது வேறுயாராகவேனும் இருந்தேனா? இதை எனக்குச் சொல்வார் வேறொருவருமில்லை; அன்னை, தந்தை, மற்றுளோர் அனுபவம், என் ஞாபகம் ஒன்றும் எனக்கு இதைச்சொல்லாது. இதை எல்லாம் கேட்கிறேன் என்று என்னைப்பார்த்து சிரிக்கிறாயோ? தெரிந்த விஷயங்களை மாத்திரம் கொண்டு உன்னை விசுவசித்தால் போதும் என்று ஆஞ்ஞாபிக்கிறாயோ?

நீதான் சுவர்க்கத்துக்கும் பூமிக்கும் கர்த்தா என்று வாயாறச் சொல்லுகிறேன். எனக்கு நினைவில்லாவிடினும் என் குழந்தைப் பருவத்தில் கிடைத்த நின்கருணைகளை நினைந்து நின்னைத் துதிப்பேன். மற்றவர்களிடம் பார்ப்பதினின்றும் அபலைகளின் வார்த்தைகளினின்றும் மனிதன் தன்னைக்குறித்த அனேக விஷயங்களை ஊகித்துப்பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது என்று நீ நியமித்திருக்கிறாய். அந்தவயதில் கூட என்னிடம் ஆட்டமும் பாட்டமும் நிறைய இருந்தது. என்னுடைய உள்ளுணர்ச்சிகளை மற்றவர்களுக்குத்தெரிவிக்கமார்க்கங்கள் தேடுவேன். நின்னினின்றலது வேறெங்கிருந்து இதுவரலாகும்? ஏ, பிரபு! எவனுவது தனக்குத் தானே கர்த்தாவாகமுடியுமா? ஸத்துவமும் பிராணனும் நின்னுளே தான் வேறுவேறாகாமல் ஏகமாயிருப்பதனால் ஸத்துவத்தையும் பிராணனையும் எம்முளே வார்க்கக் கூடிய ரத்தக்குழாய்நின்னினின்றலது வேறெங்கே யிருந்து உற்பத்தியாகும்? ஏனெனில் நீ ஸர்வோந்நதன், நிர்விகாரன். 'இன்று' என்னப்படும் வர்த்தமான காலம் நின்னுளே என்றும் இறந்த காலமாவதில்லை. ஆனால் நிகழ் காலம் மாறுவதும் நின்னுளே தான்; ஏனெனில் இவை யொன்றும் நினக்குப் புறம்பிலில்லை. நீ கைகொடுத்தாலொழிய அவைகளுக்குப் போகமார்க்கமேது? நினது ஆயுள்குன்று தாகையால் நினக்கு என்றும் இன்றும்ஒரேவயதுதானன்றோ? நின் 'இன்றை'க்குள் எங்களுடையவும் எங்கள் முன்னோர்களுடையவும் எத்தனை ஜீவகாலங்கள் அதினின்று அவை அவையின் அளவுக்குத் தகுந்த ஸத்துவத்தை முகர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு சென்றுவிட்டன? இன்னும் எத்தனை அதேமாதிரி தன்தன் அளவை நிரப்பிக் கொண்டு போகப்போகின்றன? ஆனால் நீ என்றைக்கும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறாய். நாளையும் நேற்றும், அதற்கு முன்னும் பின்னும், செய்தனவும் செய்யப்போகிறவையுமான சகலமும் இன்றேதான் நீ செய்கிறாய். இது ஒருவனுக்குப் புலப்படாவிடில் அதனால் எனக்கென்ன ஆகவேணும்? இது என்ன ஆச்சரியம் என்று சொல்லி அவனும் இதைக்கேட்டு ஆநந்திக்கட்டும். நின்னை அறியாதிருப்பது மேல் என்று அறிவானாக.

சின்னச் சங்கரன் கதை.

4-ம் அத்தியாயம்-காதல்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

சின்னச்சங்கரன் யமகம்பாடி அரங்கேற்றிய புகழ் கவுண்டராஜ்யம் முழுதிலும் பரவித் தத்தளித்துப் போய்விட்டது. கவுண்டர் சபையில் வந்த வேடிக்கைகளை யெல்லாம் மேலத்தியாயத்தில் நான் விஸ்தாரமாக எழுதவில்லை. கவுண்டசபையின் வர்ணனை எனக்கே சலிப்படைந்து போய் விட்டது. படிப்பவர்களுக்கும் அப்படித்தானே இருக்கும்? அதை உத்தேசித்து அரையே மாகாணி வேலைதான் செய்தேன்.

இப்போது சின்னச் சங்கரனுடைய "காதல்" விஷயம் சொல்லப் போகிறேன். சிரத்தையுடன் படிக்கவேண்டும். தேசமாகிய உடலுக்கு வித்வானே உயிர். ஒரு ஜாதியாகிற கடிகாரத்துக்கு "சாஸ்திரம்" தேர்ந்தவனே 'வில்'. நாகரிகமாகிய கங்காநதிக்குக் 'கவி' யின் உள்ளமே மூல ஊற்று. ஆகவே கவியின் 'காதல்' உலகமறியத்தக்கது. சின்னச் சங்கரன் தமிழ் தேசத்திலே ஒரு 'கவி'. இருபது முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் இந்த நாட்டில் கவிகளெல்லோரும் சின்னச் சங்கரன் மாதிரியாகத் தான் இருந்தார்கள். இப்போது தான் ஓரிரண்டு பேர் தமிழில் கொஞ்சம் சரியான பாட்டுக்கள் எழுதத் தலைப்பட்டிருப்பதாகக் கேள்வி. அவர்களுடைய பெயர் கூட எனக்குத் தெரியாது. நான் தமிழ் தேசத்துப் பழக்கத்தை விட்டு நெடுநாளாய்விட்டது. (இப்போது வட ஆபிரிகா விலிருக்கிறேன்.)

ஆனால் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் நான் தமிழ் நாட்டில் இருந்த போது அங்கே சின்னச் சங்கரனுக்கு மேலே உயர்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த 'கவி' நான் பார்த்தது கிடையாது. தேசமோ உலகத்துக்குள்ளே ஏழைத் தேசமாச்சுதா? பதினாயிரம் ரூபாயிருந்தால் அவன் தமிழ் நாட்டிலே கோடீசுரன். பத்துவேலி நிலமிருந்தால்அவன் 'ராஜாதிராஜ ராஜ மார்த்தாண்டன்.' ஒருஜமீனிருந்துவிட்டால், அவன் "சந்திரவமிசம்" "சூரியவமிசம்" "சனீசுரவமிசம்", மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரம், பழைய 'பன்றி' அவதாரத்துக்குப்பக்கத்திலே சேர்க்கவேண்டியது. இந்த தேசத்தில்

முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள்கணக்குச் சொல்லுகிறார்கள். நான் நாலைந்துபேரைக் கூடப்பார்த்ததுகிடையாது. அதுஎப்படிவேண்டு மென்றாலும் போகட்டும். ஆனால், இந்த முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களிலே எனக்குத் தெரிந்தவரை நம்முடைய மஹா விஷ்ணுவுக்குத்தான் சிரமம் அதிகம். பன்றி விஷ்ணுவின் அவதாரம். ஆமை விஷ்ணுவின் அவதாரம். கவுண்டனூர் ஜமீந்தார் விஷ்ணு அவதாரம். ஆனிபெஸான்ட் வளர்க்கிற (நாராயணய்யர் இடங்கொடாத) கிருஷ்ண மூர்த்திப் பையன் அதே அவதாரம்.

மொத்தத்தில், மஹா விஷ்ணுவுக்குக் கஷ்டம் அதிகம். இப்படித் தெருவிலே கண்டவர்களை யெல்லாம் மூன்று காசுக் காசப் புகழ்ந்து பாடுவது, பெண்களுடைய மூக்கைப்பார்த்தால் உருளைக்கிழங்கைப் போலிருக்கிறது, மோவாய்க் கட்டையைப் பார்த்தால் மாதுளம் பழத்தைப் போலிருக்கிறது, கிழவியுடைய மொட்டைத் தலையைப் பார்த்தால் திருப்பாற்கடலைப் போல் இருக்கிறது என்று திரும்பத் திரும்பக் காது புளித்துப் போகிற வரையில் வர்ணிப்பது; யமகம், திரிபு, பசுமூத்ர பந்தம், நாக பந்தம், ரத பந்தம், கடிகார பந்தம், தீப்பந்தம் முதலிய யாருக்கும் அர்த்தமாகாத நிர்ப்பந்தங்கள் கட்டி அவற்றை மூடர்களிடம் காட்டி மஹா ஸமர்த்தனென்று மனோராஜ்யம் செய்து கொள்வது.—இவைதான் அந்தக் காலத்திலே கவிராயர்கள் செய்த தொழில்.

கவுண்டனூர் ஜமீந்தாரவர்களின் அடைப்பைக் காரன், மந்திரி, நண்பன், ஸ்தல வித்வான் முதலியனவாகிய முத்திருளக் கவுண்டனுக்கு ஒருபெண்உண்டு. வயதுபதினாறு. (இப்போதல்ல. சங்கரன் கதையிலே அவள் வந்து புகுந்தகாலத்தில்.)

நிறம் கருப்பு, நேர்த்தியான'மைக்' கருப்பு, பெரிய கண்கள், வெட்டுகிற புருவம். அதிக ஸ்தூலமுமில்லாமல், மெலிந்து வணி போலவு மில்லாமல், இலேசாக உருண்டு, நடுத்தரமான உயரத்துடன், ஒழுங்காக அமைந்திருந்த சரீரம். படபடப்பான பேச்சு. எடுத்த வார்த்தைக்கெல்லாம் கலீரென்று சிரிக்கும் சிரிப்பு. மதுரைச் சீட்டிச் சேலை. டோரியா ரவிக்கை. நீலக்குங்குமப்பொட்டு. காதிலே வயிரத்தோடு. கழுத்திலே வயிர அட்டிகை. கையிலே வயிரக் காப்பு. நகையெல்லாம் வயிரத்திலே. மாணிக்கம்

ஒன்று கூடக் கிடையாது. மேனி முழுதுமே நீலமணி. தலைமைச் "சொருக்கு" ப்போட்டு அதில் ஜாதி மல்லிகைப்பூ வைத்துக்கொள்வதிலே பிரியமுடையவள். கொஞ்சம் குலுங்கிக் குலுங்கி நடப்பாள். காலிலே மெட்டிகள் "டனீர்" "டனீர்" என்றடிக்கும். இவ்வளவு "ஷோக்"கான குட்டிக்குப் பெயர் அத்தனை நயமாக வைக்கவில்லை. "இருளாயி" என்று பெயர் வைத்திருந்தார்கள்.

இவள் மேலே சங்கரனுக்குக் காதல் பிறந்து விட்டது. சங்கரனை இதற்கு முன்சரியாக வர்ணித்திருக்கிறேனே, இல்லையோ! ஞாபகமில்லை. எனினும் இப்போது, அவனுடைய காதல் கதை சொல்லத் தொடங்கும் போது மற்றொருமுறை வர்ணனை யெழுதியாக வேண்டி யிருக்கிறது.

கறுப்பு நிறம். குள்ள வடிவம். மூன்று விரல் அகலம் நெற்றி கூடு கட்டின நெஞ்சு. குழிந்த கண்கள். இரத்தமற்ற இதழ்கள். நெரிந்த தொண்டை. பின்னுகிறகால்கள். அரையிலே அழுக்கு மல் வேஷ்டி. மேலே ஒரு அழுக்கான பட்டுக் கரைத்துண்டு. இவ்வளவையும் மீறிக்கொஞ்சம் புத்திக் கூர்மையுடையவன் போல் தோற்றுவிக்கும் முகம்.

இவ்விருவருக்குள்ளே 'காதல்' எப்படி ஏற்பட்டதென்பதின் மூலங்கள் எனக்குத் தெரியாது. ரிஷி மூலம், நதிமூலம் விசாரிக்கப்படாது என்பார்கள்; அதாவது, சின்ன ஆரம்பங்களிலிருந்து பெரிய விளைவுகள் ஏற்படும் என்றர்த்தம். காதல் ஸமாச்சாரமும் அப்படித்தான். ஒரு பார்வை, ஒரு தட்டு—ஒரே பார்வை ஒரே தட்டாக முடிந்து விடும். ஒரு பேச்சு, ஒரு சிரிப்பு—மரணபரியந்தம் நீங்காத பந்தமேற்படுத்தி விடும். ஆனால் இருளாயிக்குச் சங்கரன் விஷயத்தில் அப்படி நிலைத்த காதல் இருந்ததென்று நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கில்லை. சங்கரனுக்கு மாத்திரம் அவளிடம் பரிபூரணமான மோஹம் ஏற்பட்டிருந்தது. அது மரணத்திலே போய்நிற்கவில்லை. எறக்குறைய மரணத்திலே கொண்டு விட்டு விடத் தெரிந்தது. முத்திருளக் கவுண்டனுடைய தகப்பன், ஒரு தொண்டு கிழவன், கண் இல்லாமல் வீட்டிலேயே உட்கார்ந்திருந்தான். அவனை மனித வ்யவஹாரங்களில்லாத ஒரு தனித் தீபாந்தரத்திலே கொண்டு விட்டு இரண்டு காணி நிலம் மாத்திரம் கொடுத்துப் பயிரிட்டுக் கொள்ளும்படி சொன்னால்—

அதாவது, கண்களையும் திருப்பிக் கொடுத்த பிறகு—அந்த இரண்டு காணிகளில் முக்கால் காணியை வெற்றிலைத் தோட்டமாக்குவான். ஒரு முழுக் காணியிலே புகையிலைத் தோட்டம் போட்டுவிடுவான். மிஞ்சின கால்காணியிலே தான் நெல் விதைப்பான்—பாக்குமரம் வைத்தது போக, காய் கறிகள் கூட அவசியமில்லை. அந்த இரண்டுகாணிக்கு ஒரு சின்னக் குளம் கொடுக்க மாட்டார்களா? அதில் மீன்கள், நண்டு, அகப்படதா? ஒருபார்வை பார்த்துக் கொள்வான்.

கிழ 'திருதராஷ்ட்ர'க் கவுண்டனுக்குப் புகையிலையிலே எவ்வளவு பிரியமோ அவ்வளவுபிரியம் கம்பராமாயணத்திலேயுமுண்டு. யாரேனும் வந்து கம்பராமாயணத்திலே ஒரு பாட்டு வாசித்து அர்த்தம் சொல்லும்படி கேட்டால் சரியாகச் சொல்லுவான். அவனும் கவுண்டனூர்த் தமிழ்ப்புலவர்களிலே ஒருவன். ஆனால் சங்கரன் காலத்துப் புலவர்களைக் காட்டிலும் அவன் விசேஷந்தான். அவனுக்கு வேறொன்றுமில்லாவிட்டாலும் ஒருபெரிய காவியத்துக்குப் பொருள் சரியாகச் சொல்லத் தெரியும். பின்னிட்ட புலவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. பாட்டுக் கட்டத்தான் தெரியும். முத்திருளக் கவுண்டனுடைய நட்பு சங்கரனுக்கு ருசி கொடுக்கத் தொடங்கி யதிலிருந்து, கிழக் கவுண்டனிடம் கம்பராமாயணம் கேட்க ஆரம்பித்தான். மாலை தோறும் பள்ளிக்கூடம் விட்டவுடனேயே முத்திருளக் கவுண்டன் வீட்டுக்குப் போய்ப் பாடம் கேட்கத் தவறுவதில்லை. இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் திரும்பி வருவான். 'தாத்தனிடம் அர்த்தம் கேக்க வருது, அய்யர் வீட்டுப் பிள்ளை" என்று இருளாயிக்கு சங்கரனிடம்கொஞ்சம் பிரியமேற்பட்டது. அந்தப்பிரியம் நாளுக்கு நாள்பலவிதங்களிலே பக்குவமடைய லாயிற்று. ராமாயணம் பாடத்துக்குபோன இடத்திலே சங்கரன் "மன்மதகலை" படிக்கத் தொடங்கினான். கிழவனுடைய குருட்டுவிழிக்குக் கூட விவகாரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிரகாசமாய் விட்டது.

ராமாயணக் கதை குறைகிறது, சிரிப்பும் வேடிக்கைக்கதையும் அதிகப்படுகிறது; கிழவனுக்கு அர்த்தமாகா வீட்டில் அந்தப் பெண்ணைத்தவிர வேறு ஸ்திரீயே கிடையாது. முத்திருளக் கவுண்டன் மனைவி, கிழவன் மனைவி இருவரும் செத்து நெடுங்காலமாய் விட்டது. இருளாயியும் சங்கரனும் சிநேகமாக இருப்பதில் கிழவனுக்கு அதிருப்தி கிடையாது. அய்யர் வீட்டுப்

பிள்ளை! ஐயோபாவம்! அதுக்கு என்னசூதுதெரியுமா? வாது தெரியுமா? குழந்தைகள் தானே. விளையாடிக்கொண்டிருக்கட்டும். அதிலே தப்பிதம்வாராது' என்று கிழவன் தனக்குத்தானே மனதறிந்தபொய் சொல்லிக்கொண்டு சும்மா இருந்துவிடுவான். 'தப்பிதம்' நடந்தாலும் குடிகெட்டுப் போய் விடாது என்பது 'திருதராஷ்ட்ர''க் கவுண்டனுடைய தாத்பர்யம்.

இருளாயிக்குப் பதினாலு வயது என்று சொன்னோம். அப்போது சங்கரனுக்கு வயது பதினேழு. 'ஜோடி' சரியாகவே இராது. ஆனால், ஐரோப்பியர் சொல்வதுபோல, மன்மதன் குருட்டுத் தெய்வம். (கண்ணில்லாமல், குறிபார்த்து அம்புகள் போடுவது கஷ்டம். ஆனால் தெய்வத்துக்கு எதுவும் பெரிதில்லை யல்லவா? மேலும், கவிகளுக்கும் புராணக் காரர்களுக்கும் கூடப் பெரும்பாலும் கண்விஷபம் அந்த மன்மதனைப் போலவே தான்.)

எப்படியோ அவர்களிடையே காதல் செடி பெரிதாகி வளர்ந்து பூப்பூத்துக் காய் காய்த்துப் பழம் பழுக்கத் தொடங்கி விட்டது. பழங்களென்றால் யாரும் தப்பெண்ணங் கொண்டு விடவேண்டாம். இவர்களுடைய காதல் செடியிலே ஏராளமாகப் பழுத்துத் தொங்கிய பழங்கள் சங்கரன் செய்த கவிகளைத் தவிர வேறொன்று மில்லை. இருளாயி விஷயமாகச் சங்கரன் சுமார் 2000 கவிகள்வரை பாடித்தீர்த்து விட்டான்.

இப்படியிருக்கையில் இவ்விருவரின் சுகத்துக்கு இடையூறான ஒரு செய்தி வந்து விட்டது. இவர்களுடைய காதலாகிய மரத்திலே இடிபோல் விழுந்த செய்தி!

கைங்கர்யமே கடவுள் பூஜை.

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த ஸ்வாமிகள் எழுதியது.

நீசெய்கிறவேலை யெல்லாம் உனக்காகவே, உனதுநன்மையின்பொருட்டே. ஒரு ஆஸ்பத்திரிகட்டியோ அல்லதுவேறுயாதேனும் செய்தோ ஈஸ்வரனைநாம் ரட்சிக்கும்படியாக, அவர் ஒரு ஆழ்ந்தபள்ளத்தில் விழுந்து விடவில்லை. நீவேலை செய்ய அவர் சம்மதித்திருக்கிறார். அவருக்கு உதவிசெய்து கொள்ளும் பொருட்டு

இப்பெரிய சரீராப்பியாசசாலையில் நீ உனது நாடி நரம்புகளை யெல்லாம் சீர்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு அவர் சம்மதித்திருக்கிறார். நீ உதவிசெய்யாததினால் ஒரு எறும்பாவது இறந்து போகுமென்று நினைக்கிறாயா? மகாமூடத் தனமானதெய்வநிந்தை! உலகமானது உன் வேலையைச் சிறிதும் விரும்பவில்லை. உலகம் போய்க்கொண்டே யிருக்கிறது; இந்த சமுத்திரத்தில் நீ ஒருதுளி யளவே. அவனின்றி ஒரு இலையும் ஆடுவதில்லை, காற்றும் அசைவதில்லை. அவருக்கு உதவிசெய்வதற் கன்று, அவருக்காக வேலை செய்யும் பாத்தியதை நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றிருப்பதினால், நாம் பாக்கியவான்கள். உன்னுடைய மனத்திலிருந்து "உதவி" என்ற இந்தவார்த்தையை அகற்றிவிடு. உன்னால் முடியாது; அது தெய்வ நிந்தையாகும். இங்கு நீயே அவர் சந்தோஷப்பட்டிருப்பதினால் இருக்கிறாய். நீ அவருக்கு உதவிசெய்கிறதாகச் சொல்கிறாயா? நீ பூஜிக்கிறாய். நீ நாய்க்கு ஒருபிடிசாதம் போடும் பொழுது நீ நாயை ஈஸ்வரனாகப் பூஜிக்கிறாய். ஈஸ்வரன் அந்த நாயில் இருக்கிறார். அந்த நாய் அவரே. அவர் எல்லாமாய் எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறார். நாம் அவரைப் பூஜிக்கவிடப் பட்டிருக்கிறோம். முழுப்பிரபஞ்சத்திற்கு முன்னே நீ அந்தவிதமான பயபக்தியோடு நில்; பின்னர் பூரணமாய்ப்பற்றற்ற தன்மை உண்டாகும். இதுதான் உனது கடமையாயிருக்கவேண்டும். இதுவே வேலையின் நியாயமான போக்கு. இதுவே கர்ம யோக ரகஸ்யம்.

ராமச்சந்திர சாஸ்திரி.

ஓர் உண்மை.

பிரம்ஹஸ்ரீ ராமச்சந்திர சாஸ்திரிகள் எழுதியது.

"எதுக்குடற்சுமை கொண்டேனிருந்தேனையனே யாதிக்க மோன வருட்டாயே-சோதியாமன்ன நிருவிகற்பவாநந்த நிட்டையிலே பின்னமற நில்லாதபின்.

"பின்னுமுடற் சுமையாப்பேசும் வழக்கதனு லென்ன பலனு முற்றிருந்தோமே-யன்னதனுலாநந்தந்தானே தானாகு மெம்மையனை யேனிந்தத் துன்பமினி."

தன்னந்தனிமையாய்ச் சின் மாத்திரமயமாய் நின்று என்றும் தெவிட்டாத இன்பமாரியை ஈனர் பெரியர் என்ற பேதமேயின்றி

எல்லோருக்கும் ஏகமாக வழங்கி உள்ளும் புறமும் உண்மையாய் நின்று தமிழ் உலகின் தாகத்தைத்தணித்தருளிய தாயுமானவர் நரம்பு, எலும்பு இரத்தம், மாம்சம், தோல் இவைகளால் கட்டப் பெற்று அனைவருக்கும் அருவருப்புக்கிடமாயிருக்கின்ற சரீரத்தை மிக்க இடங்களிலும் 'உடற்சுமை' யென்றும், 'சோற்றுத் துருத்தி' யென்றும் 'சுக்கிலமு நீருஞ்சொரிமலமு நாறு முடல்' என்றும் 'செங்கிருமியாதி செனித்த சென்மபூமி' என்றும் 'மும்மலச் சேறான முழுக்கும் பிபாகம்' என்றும் மற்றும் பலவாறாக இகழ்ந்து பாடியுள்ளார். சர்வசங்க பரித்தியாக தீரராய் விளங்கிய பட்டினத்தடிகளோ சரீரத்தைக் கூறு கூறாகப்பிரித்து அவ லட்சணத்தை அப்படி அப்படியே உரைத்து விட்டார். இங்ஙனமே பிரபஞ்சத்தில் விரக்திபடைந்து பிரஹ்மாநு பூதியை நாடிச் சென்ற ஒவ்வொருவரும் சரீரத்தை இகழ்ந்தே கூறியிருக்கின்றனர். சரீரத்தினிடத்தில் என்றைக்கு இகழ்ச்சிதோன்றுமோ, சரீரத்தினிடத்தில் என்றைக்கு வெறுப்புத்தோன்றுமோ அன்றைக்கே மனிதன் உண்மையான முமுட்சுவாகிறான். சரீரம் எலும்பு நரம்பு தோல்களால் கட்டப்பட்டது; நவத்துவாரங்களோடு கூடியதென்று கூறப்பட்டிருந்தாலும், எங்கு பார்த்தாலும் துவாரமே; சரீரம் எல்லாம் ஓட்டையே. நவத்துவாரங்களின் மூலமாயெல்லாம் சதா மல ஜலம் கழியப்பெற்றது. கண்களில் பீளையாகவும், காதுகளில் குறும்பியாகவும், வாயில் ஊத்தையாகவும் இப்படியே மற்றத்துவாரங்களின் மூலமாகவும் வருவதென்னே? சரீரத்திலுள்ள எண்ணற்ற மயிர்க் கால்கள்தோறும் வியர்வையாகக் கழிவதென்னே? ஒருமனிதன் தன் சரீரத்தைப்பற்றிச் சிறிது கூர்ந்து ஆழ்ந்து ஆலோசிப்பானானால், உண்மையில் ஒரு அணுவாவது அவனுக்கு விளங்கி விட்டால், அவன் உடனே இவ்வுடற்சுமையை எப்படியாவது எங்கேயாவது கீழே யிறக்கி விட வேண்டுமென்று அதே முயற்சியில் அலைந்து கொண்டிருப்பான். இதில் சந்தேகமேயில்லை.

ஆனால், பிரத்திபட்சத்தில் சரீரத்தின் அநித்தியத் தன்மையும் அவலட்சணகுணங்களும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தாலும் இவற்றைப்பற்றிச் சிறிதும் கவனிப்பவர் எவரேனும் ஒருவர் உளரா? வேதாந்த சாஸ்திரங்களை வேண்டிய மட்டும் விழுங்கி விட்டு ஜீர்ணம் செய்பசக்தியில்லாது புளியேப்பம் விட்டுக் கொண்டிருக்கும் சாஸ்திரக்ஞர்களும் ஜடாவல்லவர்களும் கூட நாகரிகமயக்கில்

விழுந்தும் பிரபஞ்சப் பிராந்தியிற் பட்டும் உண்மையை உள்ளபடி பாராது மதியிழந்து விதி வசத்தர்களாய் சரீரத்தின் ஜடத்தன் மையை உணராது இருக்கின்றனரன்றோ? நான்கு வேதங்களையும் ஸ்வரத்துடன்-கிணற்றுத் தவளைகளைப்போல- தொனியைத்தாழ்த் தியும் தூக்கியும் பற்பல விதங்களாய்த் தொண்டையைச் சீர்படுத் திக்கொண்டு கத்துகின்ற சமஸ்கிருத பாஷாபண்டிதர்கள் அவலட் சணமான இச்சரீரத்தை, அலங்கரித்துக்கொள்வதில் சிரத்தை மிகுந்திருக்கின்றனரன்றோ? இந்த மலச்சுமைக்கு வந்த வாழ்வு தான் என்னே?

பேதா பேதமற்று சலனமற்றுச் சாட்சாத் பிரமவஸ்துவாய் அமராத பொழுது, இவ்வுடற் சுமையினாலென்ன பிரயோசனம்? கிருதா மீசைகளை இருபுறமும் சொகுசாக ஒதுக்கி நெற்றியில் பொட்டிட்டு பொம்மைக்கு அலங்கரிப்பதுபோல அழகிய ஆடை யாபரணங்களணிந்து அன்ன நடை, யானை நடை, சிம்ஹ நடை முதலிய அநேகவித நடைகள் நடந்து ஜீவப்பிரேதங்கள் போலத் திரிவது தானோ மானுட ஜன்மத்தின் பிரயோஜனம்? இரவும் பக லும் "யான்" "எனது" என்னும் இருபேய்களினால் பீடிக்கப் பட்டு மனைவி, மக்கள், சுற்றம், தேசம் முதலிய பாழாம் வஸ்துக் களுக்கு என்றென்றும் அடிமையாகி, இறப்புப் பிறப்பென்னும் சுழற்சியிற் பட்டு ஏக்கமுற்று என்றும் ஏழ்மையை யடைந்திருப் பதோ மனுஷிய ஜன்மத்தின் பிரயோஜனம்?

மனுஷயஜன்மப்பிரயோஜனத்தை யடைவதற்கு மலச்சுமை யை எங்காவது இறக்கி எறிந்து விடவேண்டியது அவசியம். ஆனால் திடகாத்திர சரீரிகளே அகன்ற அறிவும் விசாலமான ஹிருதயமும் உடையவர்களாயிருப்பார்கள்; மனிதனுக்குக் கவலை ஏற்படுவது சகஜம். திடகாத்திர சரீரிக்குச் சரீரத்தைப்பற்றிக் கவலையில்லை; ஏனென்றால் சரீரத்தினிடத்தில் குறைவு இல்லை. வியாதியஸ்தருக்கோ சரீரத்தைப்பற்றியுள்ள கவலை மிகுதியும் உண்டு. சரீர சுகக்குறைவைப்பற்றி எப்பொழுதும் கவலைப்பட் டுக் கொண்டிருப்பவன் மோட்சத்திற்கு அர்கனாக மாட்டான். ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் சரீரத்தைச் சுகமாய்வைத்துக் கொள்ளவேண்டியது இன்றியமையாத கடமை யாகும். சரீர மானது சம்சாரசாகரத்தைக் கடந்து முக்திக்கரை அடைவதற்கு ஓர் தோணி போன்றதாகும். ஆதலால் இந்த தோணியில் ஓட்டை

கள் விழுந்து விட்டால், சரீரியாகிய ஜீவன் வேறோர் தோணி யைத் தேட வேண்டி வரும். ஆகையால் தோணியைத்திடமாகப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டியது மனிதனுடைய கடமை. முன்னர் சரீரம் வெறுக்கப்பட்டது; இப்பொழுது சரீரரட்சை அவசியம் என்று கூறப்பட்டது.

சரீரம் வெறுப்பிற்குக் காரணமானதே; இதில் அற்பமும் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் உண்மையாய்ச் சரீர வெறுப்பு உண் டாகிறவரையில் சரீரம் ரட்சிக்கப்பட வேண்டியதே; சீராகக் கவ னிக்கப்பட வேண்டியதே. சரீர ரட்சை மனுஷிய ஜன்மலட்சிய மன்று; ஆனால் சரீரம் மனுஷிய ஜன்மலட்சியத்தை அடைவதற்கு இன்றியமையாததோர் துணைக்கருவி யாகும்; ஆதலால் ரட்சிக்கப் படவேண்டியது. சரீரரட்சையைப் பயனாகக் கொள்ளாமல், ஒரு வழியாகக் கொள்ளவேண்டியது.

சிக்காகோ.

அன்ப, 28. டிஸம்பர். 1893.

நான் சிக்காகோவில் செய்த பிரசங்க சமாசாரங்கள் இந்துப் பத்திரிகைகளில் வெளி வந்துள்ள விஷயம் மிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. நான் செய்யும் காரியங்கள் விளம்பரஞ் செய்யப் படுவதில் எனக்கு என்றும் விருப்பமில்லை.

இங்கு எனக்கு எத்தனையோ விஷயங்கள் புலப்படுகின்றன. இந்த நாட்டில் வறுமையே யில்லையென்று சொல்லிவிடலாம்; இங்குள்ள படித்த, நாகரிகமுள்ள ஸ்திரீகளைப்போல நான் எங் கும் கண்டதே யில்லை. நன்கு படித்த புருஷர்கள் நமது நாட்டில் இருக்கவே செய்கிறார்கள். ஆனால் ஸ்திரீகளில் இங்குள்ளவர்களைப் போல நீ எங்கும் காணமுடியாது. நற்குணம் வாய்ந்த புருஷர் களின் கிரகங்களில் தெய்வங்களே வாழ்கின்றதென்று சொல்லப் படுவது வாஸ்தவத்தில் உண்மையே. பளிங்கு போல் தூய் மையும் களங்கமின்மையும் பொருந்திய இருதயங்களையுடைய, ஆயிரக் கணக்கான மாதர்களை நான் இங்கு பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் எவ்வளவு சுயேச்சையாக இருக்கிறார்கள். சகல கார் யங்களையும் நடத்துகின்றவர்கள் அவர்களே. சிறு பள்ளிக்கூடங் களிலும் பெருங் கலா சாலைகளிலும் ஸ்திரீகளே நிரம்பியிருக்